

Rzym ustanawia wizję - numer cztery

Ożywianie dawnych kontrowersji: batalia o interpretację prorocत्व w adwentyzmie

Jeff Pippenger
2024-08-08

Zostaliśmy zawczasu ostrzeżeni, że „stare kontrowersje” odżyją w ostatnich dniach.

W historii i prorocत्वie Słowo Boże przedstawia długotrwały konflikt między prawdą a błędem. Ten konflikt wciąż trwa. To, co było, będzie się powtarzać. Dawne spory odżyją, a nowe teorie będą nieustannie się pojawiać. Selected Messages, tom 2, 109.

Nieodmiennie tamte dawne spory były szatańską próbą podkopania roli Współczesnego Rzymu, gdyż to papieski Rzym ostatnich dni ustanawia widzenie. W historii adwentyzmu istnieje kilka przykładów tego faktu. Pierwszym był spór między protestantami a millerystami, przedstawiony na pionierskiej tablicy z 1843 roku. Jedynym odwołaniem na świętej pionierskiej tablicy z 1843 roku, która „została kierowana przez Pana i nie powinna być zmieniana”, które nie było bezpośrednim odniesieniem do prorockiej prawdy Słowa Bożego, było przedstawienie sporu millerystów z protestantami tamtego okresu. Protestanci identyfikowali „rabusiów z ludu twego” z Księgi Daniela, rozdział jedenasty, werset czternasty, jako Antioch Epifanes, natomiast millerysty wiedzieli, że chodzi o Rzym.

"164 Śmierć Antiocha Epifanesa, który oczywiście nie stanął przeciwko Księciu książąt, ponieważ nie żył już od 164 lat, zanim Książę książąt się urodził." Wykres pionierski z 1843 r.

Następnie doszło do sporu między Jamesem Whitem a Uriahem Smithem o właściwą identyfikację „króla północy” w jedenastym rozdziale Księgi Daniela. James miał rację, identyfikując „króla północy” w końcowych wersetach jedenastego rozdziału Księgi Daniela jako Rzym papieski, czyli — jak to nazywam — współczesny Rzym. Smith twierdził, że „król północy” w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersecie trzydziestym szóstym, to ateistyczna Francja.

Werset 36. A król będzie czynił według swojej woli; wywyższy się i wyniesie ponad każdego boga, i będzie mówił straszne rzeczy przeciwko Bogu bogów, i będzie miał powodzenie, aż dopełni się gniew; gdyż to, co postanowione, zostanie dokonane.

Król tutaj wprowadzony nie może oznaczać tej samej władzy, o której wspomniano poprzednio; mianowicie władzy papieskiej; gdyż szczegóły opisu nie będą miały zastosowania, jeśli odniesie się je do tej władzy.

Smith wprowadził własną „prywatną interpretację”, gdy stwierdził: „Król wprowadzony tutaj nie może oznaczać tej samej władzy, o której była mowa ostatnio, mianowicie władzy papieskiej, ponieważ zawarte określenia nie będą miały zastosowania, jeśli odnieść je do tej władzy.” Słowo Boże nigdy nie zawodzi i jest gramatycznie niepoprawne posługiwać się ludzkim twierdzeniem, by zaprzeczyć jasnej strukturze gramatycznej tego fragmentu. Werset mówi „i król”, co wymaga, aby

identyfikowany król był tym samym królem przedstawionym w poprzednim fragmencie. Nie ma żadnych dowodów na to, że chodzi o nowego króla, a Smith potwierdza, że „ta sama władza, o której była mowa ostatnio”, była „władzą papieską”. Przyznaje w swojej książce, że od wersetu trzydziestego pierwszego do wersetu trzydziestego piątego mowa jest o władzy papieskiej, a ponieważ w wersecie trzydziestym szóstym nie ma żadnych gramatycznych przesłanek wskazujących na nowego króla, po prostu twierdzi, że wersety następujące po wersecie trzydziestym piątym nie przedstawiają proroczych cech władzy papieskiej. Dlatego wprowadza swoją opinię na temat Francji.

Kiedy Smith omawia werset czterdziesty, wadliwa platforma prorocza, którą zbudował na podstawie prywatnej interpretacji, zmusza go do rozpoznania trójstronnej wojny, która według jego domysłów identyfikuje króla południa jako Egipt, który w tym wersecie „nacierają” na Francję, a Turcję identyfikuje jako króla północy, który również występuje przeciw Francji. Ta dodana ludzka interpretacja tworzy model proroczy, w którym Smith identyfikuje dosłowny Armagedon, gdzie Turcja maszeruje do Jerozolimy, co wyznacza zakończenie czasu łaski dla ludzi, gdy Michał powstaje. W historii adwentyzmu napisano wiele książek, które trafnie wskazują błędność takiego zastosowania.

Celem tego artykułu nie jest omawianie owoców prywatnej interpretacji Uriaha Smitha, lecz jedynie wskazanie kontrowersji, która wywiązała się, gdy zaczął on promować swoją prywatną interpretację, ponieważ gdy James White sprzeciwił się jego fałszywemu pogładowi, stało się to kolejną osią sporu w adwentyzmie, gdzie właściwą identyfikację Rzymu zaatakowano błędnym zastosowaniem.

Był też długotrwały spór o „ustawiczną” w Księdze Daniela, gdy adwentyzm laodycejski przyjął odstępczy pogląd protestancki, utożsamiający „ustawiczną” w Księdze Daniela ze służbą Chrystusa w świątyni, w sprzeczności z ustaloną prawdą fundamentalną, że „ustawiczna” była symbolem pogańskiego Rzymu.

„Wówczas w związku z 'codziennym' (Daniel 8:12) ukazało mi się, że słowo 'ofiara' zostało dodane przez ludzką mądrość i nie należy do tekstu, oraz że Pan dał właściwe zrozumienie tego tym, którzy wznosili okrzyk o godzinie sądu. Gdy panowała jedność, przed rokiem 1844, niemal wszyscy byli zgodni co do właściwego poglądu na temat 'codziennego'; lecz od 1844 roku, wśród zamieszania, przyjęto inne poglądy, a w ślad za tym nastąpiła ciemność i zamieszanie. Czas nie był próbą od 1844 roku i nigdy więcej nie będzie próbą.” Wczesne Pisma, 74.

W czasie końca, w roku 1989, kiedy odpieczętowano ostatnie sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela, król północy został wówczas rozpoznany jako Rzym papieski, tak jak wcześniej wskazał James White w swojej polemice z Uriahem Smithem. White zastosował metodę "linia po linii", gdy rozprawiał się z błędem Smitha. Dowodził, że skoro ostatnie mocarstwo przedstawione w rozdziale 2 Księgi Daniela, ostatnie mocarstwo przedstawione w rozdziale 7 Księgi Daniela i ostatnie mocarstwo przedstawione w rozdziale 8 Księgi Daniela to za każdym razem Rzym, to na podstawie trzech linii świadectw mocarstwo, które dochodzi do swego kresu w rozdziale 11 Księgi Daniela, jest Rzymem, a nie, jak twierdził Smith, Turcją.

Proroczy ruch trzeciego anioła, który rozpoczął się w 1989 roku, został wkrótce po 11 września 2001 roku skonfrontowany z kontrowersją dotyczącą pierwszego rozdziału Księgi Joela. W pierwszych pięciu wersetach dwóch świadków — najpierw pokolenia, następnie owady — wskazują na postępujące zniszczenie spowodowane na adwentyzm przez Rzym. „Pijacy” w prorocztwie według Izajasza to „szyderycy, którzy rządzą Jerozolimą”. Budzą się w czwartym i ostatnim pokoleniu. To postępujące zniszczenie ma charakter duchowy, gdyż dotyczy Jerozolimy czasów ostatecznych, a od buntu z 1863 roku laodycejscy Adwentyści Dnia Siódmego stopniowo przyswajali sobie nauki Rzymu.

Słowo Pana, które przyszło do Joela, syna Petuela. Słuchajcie tego, starcy, i nadstawcie uszu, wszyscy mieszkańcy ziemi. Czy stało się to za waszych dni albo nawet za dni waszych ojców? Opowiadajcie o tym waszym dzieciom, a wasze dzieci niech opowiadają swoim dzieciom, a ich dzieci kolejnemu pokoleniu. To, co pozostawiła larwa, zjadła szarańcza; a co pozostawiła szarańcza, zjadł konik polny; a co pozostawił konik polny, zjadła gąsienica. Zbudźcie się, pijacy, i płaczcie; zawódźcie, wszyscy pijący wino, z powodu młodego wina, bo odjęto je od waszych ust. Joela 1:1-5.

Po tym, jak zawaliły się wielkie budynki Nowego Jorku, zrozumiano, że późny deszcz zaczął wtedy "pokrapywać" oraz że spór z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, który został wypełniony w historii milleryzmu, ponownie się toczył. Spór dotyczył właściwej metodologii proroczej.

Stanę na mojej straży, postawię się na wieży i będę czuwał, aby zobaczyć, co mi powie, i co odpowiem, gdy będę strofowany. I Pan odpowiedział mi, mówiąc: Zapisz widzenie i wyraźnie je napisz na tablicach, aby biegł ten, kto je czyta. Bo widzenie dotyczy jeszcze wyznaczonego czasu, lecz u kresu przemówi i nie skłamię; choćby się odwlekało, czekaj na nie, gdyż z pewnością przyjdzie, nie spóźni się. Oto, kto jest wyniosły w swojej duszy, nie jest prawy; lecz sprawiedliwy żyć będzie przez swoją wiarę. Także i dlatego, że przez wino grzeszy, jest człowiekiem pysznym, nie pozostaje w domu; rozszerza swoje pragnienie jak piekło i jest jak śmierć, i nie może się nasycić, lecz gromadzi do siebie wszystkie narody i nagromadza sobie wszystkie ludy. Habakuk 2:1-5.

Próba z Habakuka 2 była typem próby ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy, która rozpoczęła się, gdy 11 września 2001 r. zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia. Wówczas rozpoczął się spór między tymi, którzy stali na fundamentach adwentyzmu przedstawionych na pionierskiej tablicy z 1843 roku, a tymi, którzy u Habakuka grzeszą „przez wino” i którzy byli „pijakami” z Księgi Joela, którzy potem „zbudzili się”, tylko po to, by „młode wino” zostało im „odjęte od ust”.

Hebrajskie słowo przetłumaczone w pierwszym wersecie jako „reproved” oznacza „argued with”. Argument przedstawiony strażnikom millerystów został ukazany na pionierskim wykresie z 1843 roku, który sporządzono w maju 1842 roku w wypełnieniu tych wersetów. Jedna klasa, która żyła wiarą, pozostawała w sporze o prorocze poselstwo obecnej prawdy na tamten okres z inną klasą, która wykroczyła z powodu wina. To są pijacy Joela, którzy budzą się i stwierdzają, że wino, symbol nauki, zostało odcięte od ich ust. To pijacy Izajasza z Efraima, którzy rządzą Jerozolimą i nie są w stanie zrozumieć księgi, która jest zapieczętowana.

Biada koronie pychy, pijakom Efraima, których wspaniała ozdoba jest jak więdnący kwiat, na szczytach tłustych dolin tych, którzy są zmożeni winem! Oto Pan ma potężnego i silnego, który, jak nawałnica gradu i niszcząca burza, jak potop potężnych, wezbranych wód, ręką strąci na ziemię. Korona pychy, pijacy Efraima, będzie zdeptana pod nogami. . . . Zatrzymajcie się i zdumiewajcie; krzyczcie i wołajcie: są pijani, lecz nie winem; zataczają się, lecz nie od mocnego napoju. . . . Przeto słuchajcie słowa Pana, szydery, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Bo Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wasze oczy; proroków i waszych przywódców, widzących, zakrył. I całe widzenie stało się dla was jak słowa księgi zapieczętowanej, którą daje się uczonemu, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie mogę, bo jest zapieczętowana. A księgę podaje się temu, kto nie jest uczony, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie jestem uczony. Izajasz 28:1-3, 14; 29:9-12.

Spór Habakuka między opojami Efraima a tymi, którzy kroczą w wierze w Boże prorocze Słowo, jest w świadectwie Izajasza jednoznacznie określony jako spór o właściwą w przeciwieństwie do niewłaściwej metodologię, gdyż Izajasz stwierdza, że to metodologia "linia za linią" sprawia, że opojowie się potykają i zawierają przymierze śmierci.

Lecz i oni pobłądzili przez wino, a przez mocny napój zbczyli z drogi; kapłan i prorok pobłądzili przez mocny napój, pochłonęło ich wino, zbczyli z drogi przez mocny napój; błądzą w widzeniu, potykają się w sądzie. Bo wszystkie stoły pełne są wymiocin i plugastwa, tak że nie ma miejsca czystego. Kogo ma uczyć poznania? i komu ma dać zrozumieć naukę? Tych, którzy odstawieni od mleka, odłączeni od piersi? Bo przykazanie na przykazanie, przykazanie na przykazanie; linia po linii, linia po linii; tu trochę, i tam trochę. Gdyż bełkotliwymi wargami i innym językiem przemówi do tego ludu. Do których mówił: To jest wytchnienie, którym dacie wytchnąć strudzonemu; i to jest pokrzepienie; lecz nie chcieli słuchać. Lecz słowo Pana stało się dla nich: przykazanie na przykazanie, przykazanie na przykazanie; linia po linii, linia po linii; tu trochę, i tam trochę; aby poszli, i upadli wstecz, i zostali rozbici, usidleni i schwytni. Przeto słuchajcie słowa Pana, szydery, którzy rządzą tym ludem w Jerozolimie. Ponieważ mówicie: Zawarliśmy przymierze ze śmiercią, a z piekłem jesteśmy w porozumieniu; gdy przejdzie zalewający bicz, nie dosięgnie nas; bo kłamstwo uczyniliśmy naszą ucieczką, a pod fałszem skryliśmy się. Izajasz 28:7-15.

Izajasz następnie wskazuje, co Bóg umieścił w sporze Habakuka, co miało sprowadzić sąd na pijaków, a był to kamień węgielny — „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, będące pierwszym prorocstwem czasowym, które Gabriel i aniołowie pomogli zrozumieć Williamowi Millerowi.

Dlatego tak mówi Pan Bóg: Oto kładę na Syjonie kamień jako fundament, kamień wypróbowany, kosztowny kamień węgielny, pewny fundament; kto wierzy, nie będzie się trwożył. Położę też sąd jako miarę, a sprawiedliwość jako pion; grad zmiecie schronienie kłamstwa, a wody zaleją kryjówkę. A wasze przymierze ze śmiercią zostanie unieważnione, a wasza umowa z piekłem nie ostoi się; gdy przejdzie bicz wylewu, wtedy będziecie przez niego zdeptani. Izajasz 28:16-18.

Wkrótce po tym, jak Pan poprowadził swój lud z powrotem na stare ścieżki, począwszy od 11 września 2001 roku pojawiła się grupa uczestnicząca w tym ruchu, która uznała, że cztery owady z Księgi Joela reprezentowały islam trzeciego Białego. Gdy metodologia „linia na linii” została otwarta przed ludem Bożym w tym ostatnim pokoleniu, rozpoznano kluczową regułę proroczą. Ta reguła to potrójne zastosowanie prorocstwa, a grupa, która uznała, że cztery pokolenia z Księgi Joela reprezentowały islam trzeciego Białego, błędnie zastosowała regułę potrójnego zastosowania prorocstwa, aby podtrzymać swoje błędne zastosowanie.

Następnie, w okresie około 2014 roku, pozwolono szatanowi wejść do tego ruchu wraz z homoseksualną, „woke” agendą wywodzącą się z Wielkiej Brytanii i Australii, która oparła swój atak na fałszywej interpretacji historii przedstawionej w Księdze Daniela, rozdział jedenasty, wersety od 1 do 15. Przywódcy prohomoseksualni, którzy przeniknęli do tego ruchu i go zaatakowali, ostatecznie twierdzili, że adwentyzm powinien przeprosić papieża rzymskiego za rzekome wysuwanie fałszywych oskarżeń przeciwko antychrystowi, papieżowi rzymskiemu. Celem tego ataku było zniszczenie tego ruchu, a przede wszystkim wywołanie zamętu wokół samego tego fragmentu (Daniel 11:1–15), w którym „rabusie twojego ludu” są wskazani.

Wszystkie te kontrowersje były próbą Szatana, by zamącić symbolikę papieskiego Rzymu. Nie ma nic nowego pod słońcem, jak powiadał najmądrzejszy człowiek, jaki kiedykolwiek żył. Dziś spór znów opiera się na określeniu tożsamości Rzymu, symbolizowanego jako „rozbójnicy ludu twego”. Nowa, prywatna interpretacja utrzymuje, że „rozbójnicy ludu twego” to Stany Zjednoczone, i czyniąc to, najwyraźniej nie zdają sobie sprawy, że jest to identyczny spór jak ten pierwszy między millerytami a protestantami, ani nie znają starego powiedzenia przypisywanego szesnastowiecznemu autorowi Johnowi Heywoodowi: „Nie ma tak ślepych jak ci, którzy nie chcą widzieć.” Inną odmianą tego powiedzenia jest: „Nie ma tak głuchych jak ci, którzy nie chcą słyszeć.” Większość zapewne nie wie, że to powiedzenie przypisuje się Heywoodowi, ani nie rozumie, że powiedzenie Heywooda wywodzi się z fragmentów Biblii, takich jak te w Księdze Jeremiasza, Izajasza oraz cytowane przez Jezusa w Nowym Testamencie.

Słuchaj teraz tego, o ludu głupi i bez rozumu; który ma oczy, a nie widzi; który ma uszy, a nie słyszy. Jeremiasza 5:21.

To „bezbożni” u Daniela i „głupie panny” u Mateusza nie rozumieją „wzrostu poznania”. Wzrost poznania w 1989 roku polegał przede wszystkim na rozpoznaniu, że ostatnie sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela identyfikuje ostateczny wzlot i upadek papiestwa, czyli — jak to nazwałem — Nowoczesnego Rzymu. Wersety wskazują na Stany Zjednoczone, lecz tylko w odniesieniu do relacji Stanów Zjednoczonych do władzy papieskiej. „Bezbożni” i „głupie panny” są przeciwstawieni „mądrym”, a mądrzy dni ostatecznych rozumieją wzrost poznania w 1989 roku. Głupimi są ci, którzy mają oczy, lecz nie widzą, i uszy, lecz nie słyszą.

I usłyszałem też głos Pana, mówiący: Kogo poślę i kto pójdzie dla nas? Wtedy rzekłem: Oto jestem, poślij mnie. I rzekł: Idź i powiedz temu ludowi: Słuchajcie pilnie, lecz nie rozumieście; patrzcie uważnie, lecz nie pojmujcie. Zatwardź serce tego ludu, znieczul jego uszy i zaślep jego oczy, aby oczami nie widzieli ani uszami nie słyszeli, i sercem nie rozumieli, i nie nawrócili się, i nie zostali uzdrowieni. Izajasza 6:8–10.

Ludzie, do których zwraca się szósty rozdział Księgi Izajasza, to ci, którzy twierdzą, że należą do poselstwa „obecnej prawdy”, które nadeszło 11 września 2001 roku, ponieważ szósty rozdział Izajasza wskazuje, że dzieje się to wtedy, gdy „ziemia jest pełna chwały Pana”. Ziemia została rozjaśniona chwałą Bożą, gdy zstąpił anioł z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, kiedy wielkie budowle Nowego Jorku zostały powalone jednym dotknięciem Boga.

W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Pana siedzącego na tronie, wysokim i wyniesionym, a skraj Jego szaty wypełniał świątynię. Ponad Nim stały serafiny; każdy z nich miał po sześć skrzydeł: dwoma zakrywał swoją twarz, dwoma zakrywał swe stopy, a dwoma latał. I jeden wołał do drugiego: Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów; cała ziemia pełna jest Jego chwały. Od głosu wołającego zadrżały odrzwia, a świątynia napełniła się dymem. Izajasz 6:1-4.

Siostra White łączy orędzie anioła z wydarzeniem, które wyznacza czas, kiedy anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy napełnia ziemię swoją chwałą.

Gdy Bóg miał posłać Izajasza z poselstwem do swego ludu, najpierw pozwolił prorokowi wejrzeć w wizji do Miejsca Najświętszego w świątyni. Nagle brama i wewnętrzna zasłona świątyni jakby uniosły się lub zostały odsunięte, i pozwolono mu zajrzeć do środka, do Miejsca Najświętszego, dokąd nawet stopy proroka nie miały wstępu. Ujrzał wizję Jahwe siedzącego na tronie wysokim i wyniesionym, a blask Jego chwały wypełniał świątynię. Wokół tronu byli serafowie, niczym straż przy wielkim Królu, i odzwierciedlali chwałę, która ich otaczała. Gdy ich pieśni uwielbienia rozbrzmiewały głębokimi tonami adoracji, filary bramy drżały, jakby wstrząsane trzęsieniem ziemi. Ustami nieskażonymi grzechem ci aniołowie wylewali pochwały Boga. "Święty, święty, święty jest Pan Zastępów" — wołali — "cała ziemia pełna jest Jego chwały." [Zob. Izajasza 6:1-8.]

Serafowie wokół tronu, oglądając chwałę Boga, są tak przepełnieni bojaźnią pełną czci, że ani przez chwilę nie spoglądają na siebie z podziwem. Ich uwielbienie jest skierowane do Pana Zastępów. Gdy spoglądają w przyszłość, kiedy cała ziemia napełni się Jego chwałą, zwycięska pieśń w melodyjnym śpiewie rozbrzmiewa echem od jednego do drugiego: „Święty, święty, święty jest Pan Zastępów.” Gospel Workers, 21.

Izajasz, reprezentujący lud Boży podczas czasu pieczętowania, który rozpoczął się 11 września 2001 roku, otrzymał poselstwo, by zanieść je ludowi, który miał oczy, lecz nie chciał widzieć, i uszy, lecz nie chciał słyszeć. Jezus, jako Alfa i Omega, ilustruje koniec czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy początkiem. Na końcu znów pojawi się posłaniec, reprezentowany przez Izajasza, który niesie poselstwo do ludu, który wybiera, by nie widzieć ani nie słyszeć. To poselstwo doprowadzi do ostatecznego oczyszczenia stu czterdziestu czterech tysięcy. Tym poselstwem są słowa Prawdy, które pochodzą z Bożego prorockiego świadectwa. To prorockie świadectwo jest „widzeniem”, które jest ustanowione przez moc symbolizowaną jako „rabusie twego ludu”.

W następnym artykule każdą z tych kontrowersji zestawimy ze sobą, linia po linii. Linia millerystów, linia Smitha i White'a, linia „daily”, linia „króla północy” w 1989 roku, linia owadów z Księgi Joela oraz obecna kontrowersja. Sześć dawnych kontrowersji, które, gdy spojrzeć na nie

linia po linii, wyraźnie potwierdzają prawdę pierwszej kontrowersji, która jest przedstawiona na pionierskim wykresie z 1843 roku. Tą prawdą jest, że Rzym to „rozbójnicy twego ludu”, którzy się wywyższają, którzy upadają i którzy potwierdzają widzenie.

"Widziałam, że tablica z 1843 roku została pokierowana ręką Pana i że nie należy jej zmieniać; że liczby były takie, jak On chciał; że Jego ręka była nad nią i ukryła błąd w niektórych liczbach, tak że nikt nie mógł go dostrzec, dopóki Jego ręka nie została cofnięta." Wczesne Pisma, 74.

Odrzucenie prawd przedstawionych na tamtym wykresie jest jednoczesnym odrzuceniem autorytetu Ducha Proroctwa, a wykres ten wskazuje, że to Rzym, a nie Stany Zjednoczone, ustanawia „wizję” — tę właśnie „wizję”, o której Salomon poucza, że bez niej lud Boży zginie.

Szatan ... nieustannie forsuje to, co fałszywe — aby odwieść od prawdy. Ostatnim zwiedzeniem Szatana będzie pozbawienie mocy świadectwa Ducha Bożego. „Gdzie nie ma objawienia, lud ginie” (Przypowieści 29:18). Szatan będzie działał pomysłowo, na różne sposoby i poprzez różne środki, aby zachwiać zaufaniem reszty ludu Bożego do prawdziwego świadectwa.

„Rozpali się nienawiść wobec Świadectw, która jest szatańska. Działanie szatana będzie polegało na zachwianiu wiary zborów w nie, z tego powodu: Szatan nie będzie miał tak łatwej drogi, aby wprowadzać swoje zwiedzenia i wiązać dusze swoimi złudzeniami, jeśli będzie się zważać na ostrzeżenia, napomnienia i rady Ducha Bożego.” Wybrane poselstwa, księga 1, 48.

Ten, który widzi to, co kryje się pod powierzchnią, który czyta serca wszystkich ludzi, mówi o tych, którzy otrzymali wielkie światło: 'Nie są udręczeni ani zdumieni z powodu swego moralnego i duchowego stanu.' Tak, wybrali własne drogi, a ich dusza ma upodobanie w swoich ohydach. Ja także wybiorę ich złudzenia i sprowadzę na nich ich lęki; bo gdy wołałem, nikt nie odpowiadał; gdy mówiłem, nie słuchali; lecz czynili zło w Moich oczach i wybierali to, w czym nie miałem upodobania.' 'Bóg zesła im silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu', ponieważ 'nie przyjęli miłości prawdy, aby mogli być zbawieni', 'lecz upodobali sobie niesprawiedliwość.' Izajasza 66:3, 4; 2 Tesaloniczan 2:11, 10, 12.

"Niebiański Nauczyciel zapytał: 'Jaki silniejszy obłąd może zwieść umysł niż pozór, że budujesz na właściwym fundamencie i że Bóg przyjmuje twoje uczynki, gdy w rzeczywistości prowadzisz wiele spraw według zasad tego świata i grzeszysz przeciwko Jehowie? O, to wielkie oszustwo, pociągające zwiedzenie, które opanowuje umysły, gdy ludzie, którzy nigdy poznali prawdę, biorą formę pobożności za jej ducha i moc; gdy mniemają, że są bogaci i wzbogaceni w dobra i niczego nie potrzebują, podczas gdy w rzeczywistości potrzebują wszystkiego.'" Świadectwa, tom 8, 249, 250.